

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Ivany Tomkové a JUDr. Hany Příhodové, ve věci žalobce **M. S.**, narozeného XXXX, bytem XXXX, XXXX, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Bubeníčková 42, proti žalované **České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, IČ: 00025429, o 220.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 11. 4. 2016, č. j. 21 C 167/2015-106,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I a III **p o t v r z u j e .**

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 19.844 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Bubeníčková 42.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 11. 4. 2016, č. j. 21 C 167/2015-106, rozhodl výrokem I, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 170.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 11. 6. 2015 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II soud zamítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 50.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 11. 6. 2015 do zaplacení. Výrokem III byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 57.354 Kč k rukám právního zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku, a to proti přísudečnému výroku I a souvisejícímu výroku III o nákladech řízení podala odvolání žalovaná. Podle jejího názoru soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil a nedostál podmínkám uvedeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014. Žalovaná nesouhlasí s tím, že soud přistoupil na dělení nemajetkové újmy, která měla vzniknout žalobci, na újmu za poškození dobrého jména, újmu na psychickém zdraví a pohodě, újmu na spokojeném rodinném životě, újmu na zabrání v obvyklém způsobu života, újmu na vyčlenění z pracovního kolektivu a újmu za délku trestního řízení, čímž došlo k posuzování šesti samostatných nároků, když k takovému postupu není důvod, neboť nemajetková újma má být posuzována jako celek. Podle žalované soudem přiznaná částka odškodnění neodpovídá intenzitě újmy, kterou v průběhu řízení žalobce prokázal. Žalovaná dále uvedla, že vyplatila žalobci v rámci mimosoudního projednání částku 30.000 Kč a soud přiznal žalobci částku 170.000 Kč, celková přiznaná náhrada újmy 200.000 Kč tak odpovídá částce 10.000 Kč za každý měsíc vedeného trestního stíhání, což žalovaná považuje za silně excesivní. Žalovaná současně odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze, kterými byly přisouzeny daleko nižší částky odpovídající přiměřenému zadostiučinění, a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném přísudečném výroku změnil tak, že žaloba bude zamítnuta.

Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil písemně s tím, že odvolání považuje za nedůvodné a z části za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nespécifikovala, v čem měl soud prvního stupně nedostát citovanému judikátu Nejvyššího soudu. Soud prvního stupně podle názoru žalobce pečlivě zvážil všechny okolnosti případu a přisouzená částka odškodnění je zcela podložená a odpovídá ustálené judikatuře. Námitka žalované, že soud prvního stupně přistoupil na dělení nemajetkové újmy, čímž došlo k posuzování šesti samostatných nároků, je účelová a absurdní. Soud posuzoval jeden nárok žalobce na zadostiučinění a za nemajetkovou újmu způsobenou jeho trestním stíháním. Tato újma se projevovala v několika oblastech jeho života a rozhodovací praxe soudů za účelem řádného a podrobného zhodnocení požadované újmy vždy spočívá na posouzení jednotlivých oblastí života, které byly zasaženy trestním stíháním. Soud prvního stupně postupoval správně v souladu s ustálenou judikaturou a zákonem č. 82/1998 Sb. Podstatné je, zda přisouzená částka odpovídá způsobené újmě a je zcela irelevantní, jakou částku činí v přepočtu za měsíc. Žalobce rovněž poukázal na to, že zadostiučinění nemá pouze reparační funkci, ale i funkci ochrannou a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. ÚS 1586/09, v němž Ústavní soud mj. konstatoval, že zadostiučinění za nepravdivou informaci v bulvárním deníku ve výši 200.000 Kč je nedostatečné. I v této souvislosti je částka 170.000 Kč přiznaná soudem prvního stupně jako

zadostiučinění s ohledem na konkrétní dopad a situaci žalobce zcela přiměřená. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích potvrdil.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníci řízení, a že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal v intencích podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně v přisudečném výroku I a v souvisejícím výroku III o nákladech řízení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 201, § 202 a § 204 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání nelze shledat důvodným.

Odvolací důvody, o které žalovaná opřela své odvolání, lze podřadit pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., když skutečnosti zakládající odvolací důvod ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly odvolatelkou tvrzeny a odvolací soud je ze spisu nezjistil. Odvolání žalované mělo suspensivní a devolutivní účinky ve vztahu k přisudečnému výroku I, kterým byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 170.000 Kč s příslušenstvím a souvisejícímu výroku III o nákladech řízení. Odvoláním žalobce nebyl napaden zamítavý výrok II ohledně částky 50.000 Kč s příslušenstvím, který nabyl samostatně právní moci a nestal se předmětem přezkumu odvolacího soudu (§ 206 odst. 1 o. s. ř.).

Z obsahu předloženého spisu Okresního soudu v Jihlavě bylo zjištěno, že žalobou podanou dne 29. 6. 2015 se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 220.000 Kč s příslušenstvím představující přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu s odůvodněním, že usnesením ze dne 6. 2. 2013, č. j. GI-TC-648-73/2012, zahájila Generální inspekce bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno – pracoviště Jihlava trestní stíhání žalobce pro přečinu omezování osobní svobody (§ 171 odst. 1 trestního zákoníku) a výtržnictví (§ 358 odst. 1 trestního zákoníku). Žalobce byl obviněn z toho, že napadl P. S. za to, že tento se nepravdivě vydával za účastníka večírku s cílem vylákat alkoholické nápoje. P. S. byl ve stavu silné alkoholové opojenosti a jím popsany útočník vypadal zcela jinak než žalobce a ve výpovědi P. S. je více než hodinová pauza, kdy si ničeho z proběhlých událostí nepamatuje. Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 27. 1. 2014, č. j. 13 T 166/2013-376, žalobce zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by v obžalobě popsany skutek spáchal. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, o němž Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 2. 4. 2014, č. j. 5 To 105/2014-390, kterým zrušil rozsudek Okresního soudu v Jihlavě a věc mu vrátil. Následně Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 5. 5. 2014, č. j. 13 T 166/2013-412, uznal žalobce vinným z přečinu omezování osobní svobody a přečinu výtržnictví a odsoudil ho k úhrnnému trestu odnětí svobody na 15 měsíců, kdy výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu dvou let a žalobci uložil nahradit P. S. škodu ve výši 9.600 Kč. K odvolání žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 5 To 228/2014, rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 5. 5. 2014 zrušil a nově rozhodl tak, že žalobce zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by v obžalobě popsany skutek spáchal žalobce (s ohledem na celkovou důkazní situaci byly značné pochybnosti o věrohodnosti údajů poškozeného S. k průběhu jeho napadení). Dále žalobce ke svým tvrzením uvedl, že trestní stíhání znamenalo zcela zásadní a devastační zásah do jeho osobního života, je dlouholetým policistou, tedy osobou, která je veřejnosti známá, veřejností sledovaná a která je závislá na dobrém jméně. Celá věc byla rozsáhle medializována, protože se jednalo o podezření ze spáchání trestného činu policistou, což je veřejností velmi sledované téma. Sdělovací prostředky neinformovaly o skutečných událostech a celou věc hodnotily

zkresleně. Dobré jméno a pověst žalobce byly tímto nenávratně zničeny. Obava z následků odsouzení měla velmi negativní vliv na psychický stav a zdraví žalobce, který žil v nejistotě, jak trestní řízení dopadne, že bude muset řešit své existenční problémy, trpěl nespavostí, ztratil chuť do života, přestal hrát závodně fotbal, nejezdil na dovolenou, vyhýbal se společenským akcím. Trestní stíhání žalobce mělo negativní vliv i na jeho přítelkyni, což vedlo až k rozhodnutí odložit založení rodiny. Matka žalobce též nesla jeho trestní stíhání velmi těžce, začala si hledat práci, aby mohla žalobci případně finančně vypomáhat, byla i několikrát ze strany novinářů obtěžována za účelem získání informací k případu. Žalobce žije na malé obci, kde každý každého zná, často musel vysvětlovat, co se stalo, a že je neviný. Žalobce čelil posměškům svých kolegů, někteří se ho začali stranit, jiní se těšili na jeho platové místo. Vzhledem k dobrým služebním výsledkům žalobce nebyl postaven mimo službu, ale byly mu přidělovány jednodušší případy. Mezi velké záliby žalobce patří sportovní střelba, v průběhu trestního řízení mu skončila platnost zbrojního průkazu a řízení o vydání nového bylo s ohledem na zahájené trestní řízení přerušeno. Nemateriální újma, která žalobci ve všech oblastech života vznikla, je nevratná. Žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy u žalované výzvou ze dne 9. 12. 2014, ta se mu ve stanovisku ze dne 10. 6. 2015 omluvila a přiznala mu zadostiučinění ve výši 30.000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou trestním řízením. Tato výše poskytnutého zadostiučinění je podle názoru žalobce zcela nedostatečná, právě s ohledem na poškození dobrého jména žalobce, který je osobou veřejně činnou a značný dopad celé věci do jeho soukromí.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě trvala na jejím zamítnutí a nespornou učinila skutečnost, že žalobce uplatnil dne 10. 12. 2014 nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. v celkové výši 250.000 Kč. Žalovaná požadavku žalobce vyhověla částečně do výše 30.000 Kč a rovněž vyslovila omluvu ve svém stanovisku ze dne 10. 6. 2015. Žalovaná má za to, že omluva ve spojení s finanční satisfakcí 30.000 Kč se v daném případě jeví jako dostatečná. Trestní stíhání žalobce trvalo přibližně 1,5 roku, žalobce nebyl omezen na osobní svobodě a neprokázal vznik nemajetkové újmy, který by odůvodňoval zadostiučinění v požadované výši.

Soud prvního stupně po dokazování provedeném listinnými důkazy ve spis založenými, připojeným trestním spisem Okresního soudu v Jihlavě sp. zn. 13 T 166/2013 a výslechy svědků (přítelkyně žalobce, matky žalobce, přímého nadřízeného žalobce) a výpovědi žalobce, dospěl k závěru, že nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím v žalované výši 250.000 Kč je částečně důvodný, neboť byl uspokojen pouze ve výši 30.000 Kč. Nezákonost rozhodnutí je dána skutečností, že proti žalobci bylo usnesením ze dne 6. 2. 2013 zahájeno trestní stíhání pro přečiny omezování osobní svobody a výtržnictví. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2014, č. j. 13 T 166/2013-509, byl žalobce zproštěn obžaloby a za této situace je dána odpovědnost žalované za škodu, vzniklou v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, když samotné vyslovení omluvy s poskytnutím zadostiučiněním ve výši 30.000 Kč není dostačující a je na místě přiznat žalobci další zadostiučinění v peněžní formě. Při určení výše nemajetkové újmy vycházel soud prvního stupně z kritérií naznačených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a z ustálené judikatury Nejvyššího soudu zabývající se danou problematikou.

Rozhodné hmotné právo se podává z ustanovení § 3079 odst. 1 zákona číslo 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, věc se tudíž posuzuje podle dosavadních

právních předpisů, když objektivní odpovědnost není porušením právní povinnosti tak, jak má na mysli citované zákonné ustanovení, nýbrž je rozhodný okamžik, kdy došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Věc se tedy posuzuje podle zákona číslo 82/1998 Sb., zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem („dále jen zákon“).

Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že na daný případ je třeba aplikovat příslušná ustanovení zákona číslo 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Podle § 1 odst. 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 31a odst. 1 a 2 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

I když nový institut náhrady nemajetkové újmy směřuje především do oblastí nesprávného úředního postupu spočívajícího v průtazích soudního a správního řízení, je zřejmé, že poskytování náhrady se pouze na tento případ neomezuje, a že o ní lze uvažovat i u dalších případů nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí. Zákon zakládá nárok na tzv. přiměřené zadostiučinění způsobilé kompenzovat vznik nemajetkové újmy, a to bez ohledu na to, zda zároveň vznikla škoda (skutečná škoda či ušlý zisk). Nemajetková újma představuje zásah do jiné než majetkové sféry poškozeného (není spojena se snížením majetkové stavu či jeho nezvýšením, ač bylo předpokládáno) a vedle nepříznivých důsledků vyvolaných nepřiměřenou délkou soudního či správního řízení může zahrnovat i jiné negativní dopady nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí zejména do osobnostní integrity poškozeného. Peněžité kompenzace je označena za způsob zásadně subsidiární, nastupující tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak, přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování porušení práva. Má-li být přistoupeno k peněžité náhradě, stanoví citovaný § 31a odst. 2 věta druhá zákona povinnost přihlédnout k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k újmě došlo. Jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Zvažovány proto budou muset být zejména dopady nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života apod. Posouzení okolností, za nichž k újmě došlo, zahrnuje též zhodnocení počínání samotného poškozeného (viz Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. Druhé vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, 288 s).

Po podřazení skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně pod citovaná zákonná ustanovení i jejich výklad v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, dále sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, 30 Cdo 4280/2011, 30 Cdo 2813/2011 nebo 25 Cdo 2060/2001) má odvolací soud ve shodě se

soudem prvního stupně za prokázáno, že žaloba je částečně důvodná. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce má nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, kdy nezákonnost je dána skutečností, že proti žalobci bylo usnesením ze dne 6. 2. 2013 zahájeno trestní stíhání pro přečiny omezování osobní svobody a výtržnictví a následně rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2014, č. j. 13 T 166/2013-509, byl žalobce zproštěn obžaloby. Žalobcem uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy byl v zákonné šestiměsíční lhůtě žalovanou uspokojen pouze ve výši 30.000 Kč a při zachování šestiměsíční lhůty vyplývající z § 15 odst. 2 zákona podal žalobce žalobu na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, poněvadž písemná omluva ve spojení s finanční satisfakcí ve výši 30.000 Kč žalovanou nebyla přiměřená s ohledem na vzniklou nemajetkovou újmu žalobce a k okolnostem, za nichž k újmě došlo. Odvolací soud se zcela shoduje s postupem a úvahami soudu prvního stupně při stanovení výše zadostiučinění, které velmi přílehavě a přesvědčivě uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje. Je nutno přihlídnout k tomu, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání pro méně závažné trestné činy, za které mu mohl být uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání až na dva roky. Žalobce byl stíhán na svobodě, nebyl postaven mimo službu a ve své funkci vrchního inspektora obvodního oddělení policie působí nadále. Nicméně na druhé straně právě tuto okolnost, že žalobce byl policistou a vrchním inspektorem, tj. osobou známou ve svém okolí, bydlí v malé obci, vykonává řídicí funkci u policie a je veřejností sledován nejen v místě svého bydliště, ale i v místě výkonu své práce. Jeho respekt policisty nepochybně do značné míry závisí i na jeho dobré pověsti a morální bezúhonnosti a zahájení trestního stíhání pro trestný čin, který měl spáchat policista, je vždy vnímán veřejností „intenzivněji a skandálněji“, než u běžného občana. Trestnímu stíhání žalobce byla věnována mediální pozornost, čímž byla poškozena dobrá pověst a jméno žalobce. Žalobce byl vystavován dotazům ze strany spoluobčanů i spolupracovníků, kdykoliv mohl být postaven mimo službu, v případě odsouzení by byl vystaven existenční nejistotě. Bylo rovněž prokázáno, že probíhající trestní řízení mělo negativní dopad nejen na psychiku samotného žalobce (ztrácel zájem o své koníčky, strnil se společnosti, trpěl nespavostí), ale i na psychiku jeho přítelkyně (odložení založení rodiny) i matku žalobce (tlak médií, stres, obavy o budoucnost a zajištění rodiny žalobce).

Nelze přisvědčit odvolací námitce žalované, že pokud soud prvního stupně při úvaze o celkové výši zadostiučinění posuzoval samostatně jednotlivé sféry, v nichž došlo k újmě žalobce (na psychickém zdraví a pohodě, spokojeném rodinném životě, zabrání v obvyklém způsobu života, za následky pro další profesní život, za délku trestního řízení) nelze tento postup považovat za odporující zákonu. Naopak celková výše přiznaného zadostiučinění se tak jeví přehlednější a přesvědčivěji odůvodněná. Soud prvního stupně tedy správně uzavřel, že žalobci náleží zadostiučinění ve formě peněžní satisfakce ve výši 170.000 Kč, když částka 30.000 Kč mu již byla vyplacena, které je přiměřené intenzitě újmy, kterou žalobce v důsledku nezákonného rozhodnutí utrpěl a které se mu má z hlediska obecné slušnosti a zásad spravedlnosti dostat.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil v napadeném přisudečném výroku I, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci 170.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky ročně od 11. 6. 2015 do zaplacení, při přiznání zákonného úroku z prodlení žalobci soud prvního stupně též nepochybil, stejně jako při výpočtu nákladů řízení příslušejících úspěšnému žalobci ve výši 57.354 Kč ve výroku III.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., podle nichž má úspěšný žalobce právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které jsou tvořeny odměnou advokáta, a to za dva úkony právní služby po 7.900 Kč (vycházejí z předmětu odvolacího řízení 170.000 Kč) podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Ke dvěma úkonům právní služby učiněným v odvolacím řízení (vyjádření žalobce k odvolání žalované a účast na jednání před odvolacím soudem dne 19. 9. 2017) přísluší dvě paušální částky po 300 Kč jako náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Po navýšení odměny a náhrady hotových výdajů o 21 % DPH (§ 137 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.) činí účelně vynaložené náklady odvolacího řízení žalobce částku 19.844 Kč, kterou uložil odvolací soud zaplatit neúspěšné žalované tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u ě n í: *Proti tomuto rozsudku n e n í odvolání přípustné.*

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 19. září 2017

JUDr. Jaroslav Burian, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brázdová